

ren. Maaske tør jeg dog om Reservefonden endnu gøre den Bemærkning, at paa § 3 findes der en Anmærkning om Reservefonden, som ærede Medlemmer vil kende, hvori der bestemmes, at der ikke kan raades over den uden ved særlig Lov. Nu er der givet en saadan særlig Lov, men jeg har beholdt Anmærkningen under § 3 B. af den Grund, at jeg haaber, at Reservefonden atter kan uddrages af Kassebeholdningen, inden Finansaaret 1915—16 begynder. I denne Anmærkning er der dog sket den Ændring, at medens der tidligere stod om Reservefondens Midler, at de kunde anbringes som Indlaan i sikre udenlandske Pengeinstitutter, er der nu tilføjet, at de kan anbringes som Indlaan i Nationalbanken. Jeg tror egentlig, det altid burde have været saaledes, at Nationalbanken var blandt de Institutter, hvori Reservefonden kan anbringes, og jeg maa i hvert Fald mene det rigtigt at fastslaa, at man næste Aar kan anbringe Reservefondens Midler til øjeblikkelig Anvendelse, hvis man da skulde ønske det, og ogsaa i indeværende Aar, hvis en kongelig Anordning ophæver den nævnte Lov.

Men saa er der § 5, som er den store Indtægtsparagraf, der omfatter de 105 af de 125 Mill. Kr. Her maa jeg maaske have Lov til at sige, at visse Afgifter antagelig ikke vil blive paavirket af den Tilstand, som man kan frygte — man kan ogsaa haabe, at der vil komme lysere Tider efter 1. April —, og jeg tænker paa noget saadant som Arveafgift og Ejendomsskyld, men at derimod Formue- og Indtægtsskatten i høj Grad kan blive paavirket. Den er anslaaet til at ville indbringe 22 Mill. Kr. eller 1 Million mere, end den vil indbringe i indeværende Finansaar, og efter de foreliggende Opgørelser kan der ikke være Tvivl om, at der under andre Forhold vilde blive en saadan Stigning. Efter de almindelige Omstændigheder vilde det være fuldkommen forsvarligt at ansætte Beløbet til 22 Mill. Kr., men man kan jo sige, at der er Mulighed for, at Skatteopgivelserne vil blive saaledes, at Beløbet bliver noget ringere, derom er det meget vanskeligt at vide noget. Jeg maa maaske her gøre den almindelige Bemærkning, at vel er Statens Finanser i Øjeblikket i Nød eller i hvert Fald i en vanskelig Stilling, men saaledes er det ikke med Landets Finanser. Der sker tværtimod det — som alle ved —, at Landet for Tiden betaler af paa sin Gæld. Hvorledes dette nu vil paavirke de enkelte Borgeres Indtægt og Formue, kan

jeg naturligvis ikke sige noget om. Men idet jeg gaar ud fra, at enhver Borger opgiver sin Indtægt rigtigt og korrekt, kan dog maaske den mulige Indtægtsforringelse, der vil blive paa visse Hold, opvejes af en Formueforøgelse paa andre. Jeg vil imidlertid indrømme, at dette er et Punkt, hvor Angivelsen er mest angribelig, men paa den anden Side var det umuligt, naar man ellers fulgte de almindelige Regler, her at gøre en Undtagelse, man vilde da, naar man ellers skulde ansætte Beløbene ringere, komme ind paa det rent uviste med Hensyn til de Tal, man skulde tage. Angaaende de andre Indtægter paa § 5, som har Betydning, Forbrugsafgifterne, tør jeg heller ikke udtale noget om, hvorvidt disse Beløb vil indgaa i det Omfang, som de er anslaaede. De er anslaaede paa Basis af, hvad der indkom fra 1. Juli 1913 til 30. Juni 1914, medens man for de øvrige Beløbs Vedkommende har lagt det sidste Statsregnskabs Tal til Grund. Jeg maa altsaa mene, at denne Opgørelse har været rigtig og forsvarlig. Indtægterne er saaledes opgjorte efter de almindelige Regler.

Vender jeg mig nu til Udgifterne, vilde man maaske der mene, at der kunde finde store Besparelser Sted. Selvfølgelig kan man gøre det Tankeeksperiment, at man standser et hvilket som helst Byggeforetagende her i Landet, stryger ethvert Tilskud til en hvilken som helst Institution lige fra et Børnehjem eller en Skole til — for at tage noget stort — Hedeselskabet, i det hele alle Tilskud, som ikke er absolut lovbestemte. Ja, saa kunde man komme til en betydelig Formindskelse af Udgifterne, men det er det rene Tankeeksperiment! Der er ingen her i Tinget, der mener, at man skulde gaa til noget saadant, tværtimod. Den Stemning, der har været raadende, har ikke været den, at man skulde standse Byggeforetagerne, der allerede var paabegyndte, eller ophæve Tilskud til Institutioner, der har faaet Tilskud i en Aarrække, og som absolut regnede med dem. Og naar man ikke vilde skride til noget saa radikalt, var der ikke Mulighed for den store Besparelse. Det vil ogsaa vise sig, at næsten alle disse Forhold er bestemte ved Love og paa lignende Maade, som man ikke kan komme uden om, saa at Millionerne er givne og egentlig ogsaa Hundredtusinderne, og at man kun kan tænke paa at spare paa Tusinderne eller Titusinderne paa et eller andet Budget.

Man kan sige, at Udgifterne paa Finanslovsforslaget falder i tre Dele: til Løn-